

Kapitola 1.

Caroline

Jídelna ve westgateské dívčí škole vypadala jako sluneční soustava.

Akorát nebyla plná planet a měsíců, ale dívek v uniformách, stolů a rámusu. Škola měla tři ročníky – šestý, sedmý a osmý – a každý měl vyhrazený vlastní čas na oběd. Zrovna obědvaly sedmačky a všech šedesát tři holek obíhalo kolem dvanácti stolů.

Caroline Masonová stála, svírala ták a sledovala, jak ostatní děvčata míří ke stolům přitahovaná gravitační silou kamarádek, smíchem a rutinou. Připadala si, jako by se vznášela ve vesmíru.

Každá patřila k nějakému stolu. Caroline kdysi taky k jednomu patřila.

Bezděčně sáhla po svém přívěsku, který nosila na krku –

malém půlkroužku – než si uvědomila, že tam není. Strčila ho na dno šperkovnice, kterou má v koupelně.

Caroline bylo jasné, že tam nemůže jen tak stát. Zhluboka se nadechla a zamířila ke stolu číslo dvanáct. U stolu dvanáct nikdo nesedával. Vlastně nikdo kromě Caroline. Po cestě se snažila nezvedat zrak od svého tácu, aby nikdo nezahlédl, jak osaměle se cítí.

V půli cesty jí však oči automaticky zabloudily ke stolu číslo sedm, k Lily Pierceové.

Kdyby škola Westgate byla opravdu sluneční soustavou, pak by Lily Pierceová byla jejím Sluncem.

Její dokonalé černé kadeře a stejně dokonalý úsměv jako by přitahovaly všechny v jídelně k ní. A pryč od Caroline. Všichni totiž Lily Pierceovou poslouchali. Dělalí všechno, co řekla. Ať už se s ní chtěli kamarádit, nebo ne, rozhodně si z ní nechtěli udělat nepřítele. A Lily Pierceová řekla všem sedmačkám, aby se nebavily s Caroline Masonovou.

Lily a Caroline spolu byly na kordy. Tedy až na to, že Caroline to nechtěla. Chtěla, aby všechno bylo jako dřív. Chtěla, aby se přestaly nenávidět.

Chtěla, aby se zase kamarádily.

„Z které ruky?“ řekla Lily.

Bylo to před dvěma lety v létě. Bylo jim deset. Seděly se zkrříženými nohama na Carolinině trampolíně. Lily se přistěhovala do sousedního domu tady v Beachwoodu v Kalifornii rok předtím, ale měly pocit, jako by se znaly odjakživa. A měly se kamarádit navěky. Na podzim pak spolu šly do šesté třídy na Westgate. To ještě neznaly Eriku. V tu chvíli byly jen samy dvě.

Caroline se nevěřičně zamračila na Lilyiny natažené ruce. Lily totiž ráda lidi klamala.

„No tak z které,“ naléhala Lily a kývla směrem k zaťatým pěstem.

Caroline se zamyslela a ukázala na levou. Lily se usmála a otevřela dlaň. Na ní ležel řetízek se stříbrným přívěskem ve tvaru půlkruhu. Pak ukázala, co měla v druhé ruce. Byl to ten samý řetízek se stejným přívěskem.

„Vidíš? Patříme k sobě jako ty přívěsky,“ řekla Lily a spojila oba přívěsky k sobě tak, že vytvořily celý kruh jako měsíc. Zdálo se, že je na sebe pyšná. „Budeme je obě nosit,“ pokračovala, „a nesmíme je nikdy sundat.“

„Vůbec nikdy?“

Lily zakroutila hlavou, až jí lokny poskočily. „Nesundáme si je, dokud budeme kamarádky, což budeme už pořád, takže ne, vůbec nikdy. Když si je sundáme, kouzlo se zruší.“

Caroline se zašklebila. „Jaké kouzlo?“

„Tohle.“ Lily natáhla ruku s řetízkiem. „Polož ruku na moji.“ Caroline poslechla. „Slavnostně přísahám,“ začala Lily a pohledem vyzvala Caroline, aby po ní opakovala.

„Slavnostně přísahám,“ přidala se.

„Že dokud budu tohle nosit...“

„Že dokud budu tohle nosit...“

„Jsem polovina celku.“

„Jsem polovina celku.“

Lily se zazubila a podala Caroline její řetízek. „Ty budeš dávat pozor na mě,“ pokračovala, „a já zase na tebe. A budeme stát při sobě, ať se děje, co se děje.“

Caroline se usmála a dala si řetízek kolem krku. „Ať se děje, co se děje.“

Lily se zasmála a její smích se nesl po celé jídelně, až vytrhl Caroline ze vzpomínek.

Lily seděla u stolu s Erikou Klineovou a Whitney Abelovou. Pokaždé když se Lily zasmála, Erika se zasmála také. Ona se totiž i usmívala, špulila pusku a pohazovala svými rovnými černými vlasy podle Lily. Byla jako její klon, jen krutější.

Když Lily položila Erice a Whitney ruce kolem ramen, Caroline píchlo u srdce. Dalo by se říct, že za to všechno mohla Whitney, aniž by si toho byla vědoma. První den školy nebyla Whitney nic. Nebyla nikdo. Byla jen tou holkou se dvěma trapnými copy, která skoro nepromluvila. Teď ovšem seděla u stolu sedm jako Lilyina nová oblíbenkyně.

Whitney něco řekla, Lily zaklonila hlavu a znovu se zasmála (v tu chvíli se Erika zasmála taky). Pak se naklonily k sobě. Hr-bily se tam nad stolem, takže Caroline neviděla, co tam dělají.

Chtěla se soustředit na jídlo, ale vlastně neměla ani hlad. Cítila, jak po ní celé osazenstvo stolu číslo sedm pokukuje. Nechtěla, aby viděly, jak hrozně se cítí, a tak předstírala, že si čte v sešitě, zatímco odpočítávala minuty, kdy se bude moci vrátit do třídy. Když konečně začaly některé sedmačky odcházet, zvedla se a šla odnést svůj táč do přihrádek u dveří.

A pak se to stalo.

Když procházela kolem stolu sedm, Lily odsunula svou židli, čímž Caroline zatarasila cestu. Caroline se zastavila tak prudce, že málem vyklopila svůj táč. Včas ho chytila a zacouvala. Přímo do Eriky.

Tedy spíše do jejího tácu.

Erika se zahihňala a Caroline ucítila, jak jí něco hustého a mokrého teče po zádech. Caroline se otočila a uviděla Eriku

držet táč před sebou, jako by se nic nedělo, až na to, že ho sklonila dolů směrem ke Caroline. Byl pokrytý odpornou směsí kečupu, hořčice a majonézy.

Ta teď byla i na Caroline.

Celá místnost ztichla a všech šedesát dva párů očí se otočilo ke Caroline a její zničené uniformě. Lily se usmála a Erika ji napodobila. Whitney vše tiše pozorovala s vyvalenými očima.

„Fuuuj!“ vyhrkla Erika a upustila táč zpět na stůl. „Mám na ruku kečup.“

Lily jí podala ubrousek. „Tumáš.“

„Díky,“ řekla Erika, otřela si prsty a dívala se Caroline do očí. „Nikdo přece nechce celý den smrdět jako špinavý táč.“

Velká kapka kečupu spadla Caroline na nohu. Začaly ji pálit oči.

Nebreč, opakovala si v duchu zoufale. *Nebreč. Nebreč.*

Lily ji upřeně pozorovala a čekala, co udělá. Caroline se chtělo plakat. Chtělo se jí křičet. Chtělo se jí praštit Eriku do nosu. Místo toho se otočila, hodila táč do přihrádky a vyběhla ze dveří. Přála si, aby se nikdy nemusela vracet.

Kapitola 2.

Aria

Stín se objevil na schodech školy, mezi dvěma pečlivě střiženými živými ploty a před velmi impozantními dveřmi. Nejprve byl stín jen malou skvrnou, ale brzy se začal rozpínat po celých schodech, až vyrostl do velikosti a tvaru dvanáctileté dívky.

Přesněji řečeno dvanáctiletého anděla strážného.

Zafoukal slabý větřík a pohrával si s větvičkami křoví. Stín se také zatřepotal a v mžiku se celý naplnil světlem. Vystoupila z něj dívka s vlnitými zrzavými vlasy.

Aria zamrkala. Neměla ponětí, kde je, ale věděla, kdo je. Pořád sama sebou. Za to byla vděčná.

„Hodný stín,“ řekla a světlo pod jejíma nohama zhaslo.

Stoupla si patami na boty svého stínu a zjistila, že na sobě nemá stejné oblečení jako předtím. Žádné modré legíny, zelený svetr ani růžové tkaničky.

Místo toho byla oblečená do školní uniformy – bílé tričko, kostkovaná sukně, bílé podkolenky a černé polobotky. Na kapse u trička byl emblém s vyšitým písmenem W.

Aria se podívala nahoru na kamenný štít nade dveřmi, na kterém stálo:

PŘÍPRAVKA WESTGATE

... a pak menším písmem:

DÍVČÍ ŠKOLA

Na ruce jí stále visel náramek, na kterém se pohupovalo jedno stříbřité peříčko, které si vysloužila za to, že pomohla Gabby. Další dva háčky byly stále prázdné. Když se Aria dívala na dveře, pocítila nával vzrušení. Tady v té škole na ni někdo čekal, i když to sám nevěděl. Ať to byl kdokoliv, byl pro ni označený kouřem stejné barvy jako Ariin náramek. Aria tu osobu musela jen najít a pomoci jí. Jakmile se jí to podaří, bude zase o krůček blíž k vysněným křídům. Zrak jí sklouzl k jejímu stínu a měla pocit, jako by je tam už viděla. Sice jen náznak – tu a tam nějaké peříčko – ale každý musí někde začít.

A dnes Aria začala tady. Na Westgate.

Po cestě ke dveřím přemýšlela o svých tkaničkách. Byly černé jako ty polobotky, do kterých byly zašněrované. Aria se zamyslela. Trocha barvy přece neuškodí. A pak jejich barvu změnila na pěknou fialovou. Usmála se, opřela se do dveří a šla hledat dívku s modrým kouřem.

„Promiňte? Mladá dámo?“

Hlas vycházel z důležitě vypadající kanceláře napravo.

Aria se otočila. „Já?“

„Ano, vy,“ řekla žena za stolem. Na malé jmenovce měla

napsáno slečna Groverová, vedoucí péče o studentky. „Co si myslíte, že děláte?“

Aria se rohlédla. Z tónu té paní bylo jasné, že něco provedla, ale netušila co.

„Nemůžete si sem jen tak nakráčct takhle pozdě,“ vysvětlila slečna Groverová Arii. „To je přestupek.“

„Co je přestupek?“ zeptala se Aria.

„Přijít pozdě.“

„Ne, myslím tím, co je přestupek?“

Slečna Groverová si posunula brýle na nose a odkašlala si. „Přestupek je porušení pravidel.“ Ukázala na plakát na zdi. Byly na něm samé věty začínající na NE. Nežvýkat. Netelefonovat. Nechodit pozdě... „Za tři prohřešky se uděluje školní trest.“

Aria sice nevěděla, co je školní trest, ale radši se neptala. „Promiňte, to jsem nevěděla.“

Slečna Groverová se na ni podívala přes své brýle a přimhouřila oči. „Do které chodíte třídy?“

„Do sedmé,“ řekla Aria, protože v Gabbyině škole chodila také do sedmé. Tahle škola vypadala sice jinak, ale číslování bylo snad stejné.

„Jak se jmenujete?“

„Aria.“

Slečna Groverová se na ni zkoumavě podívala. „Vy sem nechodíte.“

Aria se zamračila. „Ale ano, chodím.“

„Mladá dámo, na této škole je pouze sto devadesát tři dívek a všechny je znám. Vás neznám, takže sem nechodíte.“

„Jsem tu nová,“ vysvětlila Aria a upřeně se dívala na počítač,

který měla vrátná na stole. „Zkontrolujte si to,“ dodala. U Gabby ve škole se dokázala přidat na seznam studentů. Mělo by to fungovat i u počítače. Tedy snad.

Slečna Groverová začala klepat do klávesnice. „Vaše příjmení?“

„Modrá.“ Aria na sebe byla pyšná, když si vzpomněla, že potřebujete dvě jména a příjmení je to druhé.

Slečna Groverová zuřivě bušila do kláves, až se konečně zastavila. „Aha,“ pronesla nevěřičně, „tady jste.“

Aria se usmála. Světla v kanceláři se lehce rozjasnila. Ovšem ta žena si toho zjevně nevšimla.

„Stejně jdete pozdě,“ řekla a strkala k Arii stoh letáků a papírů. „Jistě jste tohle všechno už dostala poštou a měla čas si přečíst pravidla, co máte a nemáte dělat a tak dále. Obvykle nové studenty chodí vítat zástupce studentů, ale nějak jsme nevěděli, že přijdete.“

„Bylo to na poslední chvíli,“ odpověděla Aria. „Taky jsem to nevěděla.“

„Aha, dobře. Tak tady máte rozvrh,“ poklepala slečna na papír navrchu hromádky. „Děvčata ze sedmé třídy jsou ještě na obědě, ale ten už bude končit. Zkusím najít nějakou šestačku, která by vám ukázala, kam...“

„To je v pořádku,“ usmála se Aria. „Najdu cestu sama.“

Žena zaváhala. „Jste si jistá?“

Aria přikývla. Musela najít jednu určitou studentku a škola byla veliká, takže už chtěla jít. Lehká tíha na prsou jí napovídala, že ta dívka bude nedaleko.

„Tak dobrá,“ řekla slečna Groverová nakonec a už se odvrátila. Aria nabrala papíry do náruče a byla už skoro u dveří, když zaslechla: „Slečno Modrá?“